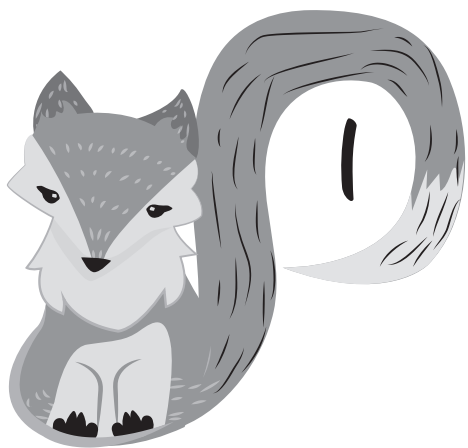

Poate o vulpe

Kathi Appelt și Alison McGhee

Traducere din limba engleză de Andra Samata

PARTEA ÎNTÂI

De sub așternuturi, Jules Sherman o ascultă pe sora ei, Sylvie, ieșind din cameră. Imediat după aceea, Jules se strecură din pat și trânti ușa după ea. Era încă furioasă. Cine se credea Sylvie? Cu o zi înainte, Sylvie o lăsase din nou în fața scărilor terasei din față și fugise înspre pădure, dispărând, cu buclele ei șaten-roșcate fluturându-i pe spate, ignorând rugămințile lui Jules să o aștepte și pe ea. Măcar o dată, să o aștepte.

Sylvie făcea mereu așa. O lua din loc. Așa, rapid. De fiecare dată lăsând-o pe Jules în urmă. Singură.

Obrajii lui Jules se înroșiră puternic de mânie. Iat-o

din nou rămasă singură, de data asta înconjurată de ecoul ușii trântite a dormitorului. Era încă dis-de-dimineată. O pâclă cenușie se furișă pe fereastră, luminată doar de o rază subțire care venea dinspre hol, pe sub ușă.

Chiar și în lumina aceea palidă, Jules putea vedea tricoul preferat al lui Sylvie, alături de puloverul și blugii pe care Sylvie plănuia să le poarte în ziua respectivă, toate aranjate pe patul surorii ei. Jules ezită, apoi apucă tricoul, se duse direct la pervaz și, dintr-o singură mișcare, adună toate pietrele în tricou, folosindu-l ca pe un fel de coș. Ha! Sylvie avea să deteste chestia asta. Tricoul ei cel mult iubit.

Tricoul era subțire și molcuț, mirosea a bumbac, și a șampon de cocos, și a Sylvie. Jules trase adânc aer în piept. Sylvie iubea șamponul cu cocos. De fapt, adora orice mirosea a cocos – înghețata de cocos, bomboanele cu cocos, lumânările cu aromă de cocos, inclusiv cea pe care Sam i-o dăruise de Crăciun. Sylvie spunea că era „aroma ei specifică.”

Jules se întreba care era aroma ei specifică. Dar cu siguranță nu era cocosul.

Aruncă pietrele pe pat și făcu la fel cu pietrele de pe bibliotecă, de pe dulap și din cutia de lemn pe care i-o făcuse tatăl ei de Crăciun. Pietrele se împrăștiară printre văile și munții formați de așternuturile ei. Azvârli perna într-o parte și mută pietrele în locul proaspăt eliberat.

Scoase de sub bluza de pijama micuța lupă pe care o ținea la gât, pe un șnur. Tatăl ei i-o dăduse de curând.

Lupa era de mărimea unei monede și avea o lumină LED puternică.

— Orice colecționar de pietre ar trebui să aibă una, îi spusese tatăl ei.

Lupa mărea totul de până la zece ori. Când Jules o ținea deasupra pietrelor, putea vedea striațiile acolo unde diferite elemente se contopiseră sau marginile lucioase și fine unde piatra fie fusese cioplită de târnacop, fie spartă de ceva mult mai mare, poate un ghețar, de parcă ar fi fost netezită de mii de tone de gheață lunecoasă.

Nu era prima dată când micuța ei lumină LED părea a fi un soare în miniatură, luminând peste propria ei constelație de planete din rocă. Patul ei era galaxia, Galaxia Sherman, mărginită doar de cearșafuri și de pătura călduroasă de lână.

Acum putea începe să sorteze pietrele. Mai întâi în cele trei categorii: vulcanice, sedimentare sau metamorfice. Apoi după mărime, în cadrul fiecărei categorii. Apoi pe verticală, pe orizontală și în cercuri. Pe măsură ce sorta și aranja, simțea cum devine tot mai calmă. Le șoptea cu voce tare numele pe măsură ce lucra. „Marmură. Ardezie. Șist. Cuarțit. Gresie. Cremene. Dolomit.”

Mai exista o a patra categorie de pietre, una care nu avea un nume științific. Pietrele dorințelor. Pietre pentru râu. Acestea erau pietrele pe care nu le expunea. În schimb, le păstra într-o veche șosetă dungată, ce îi aparținuse cândva tatei. Era înghesuită în fundul dulapului, lângă pantofii și ghetetele lor.

Cele mai multe dintre pietrele dorințelor le găsisese chiar ea, fie zărimdu-le pe poteci, fie, mai târziu, cu ajutorul ciocanului său geologic special, un Estwing E13P. Îi luase o grămadă de timp să strângă suficienți bani pentru ciocan și, chiar și așa, a fost nevoie ca doamna Bowen de la Hobbston, magazinul de bricolaj din oraș, să facă o comandă specială. Pe lângă asta, tata nu a lăsat-o să-l cumpere fără să ia și o pereche de ochelari de protecție.

„Vrei să fii în siguranță, nu-i așa, Jules?”, o întrebase Sylvie. Desigur că voia, și apoi, niciun colecționar de pietre care se respectă nu sparge roci fără o pereche de ochelari de protecție. Jules știa asta. Dar era tare dificil să aștepte până când avea să strângă suficienți bani și pentru ciocan, și pentru ochelari. Și atunci Sylvie a făcut ceva surprinzător: a lăsat-o pe Jules să împrumute de la ea cei zece dolari de care mai avea nevoie ca să poată comanda ciocanul chiar atunci. Sylvie făcea mereu chestii de genul ăsta.

Amintirea ochelarilor o făcu pe Jules să nu mai fie chiar atât de furioasă pe Sylvie. Dar nu chiar de tot. Era încă sătulă să fie mereu lăsată în urmă. Stinse raza de lumină și își băgă lupa înapoi în sân.

Se concentrează asupra pietrelor, cele ce se aflau în fața ei, așezate în rânduri ordonate pe pat, și întinse mâna către una dintre preferatele ei din întreaga colecție. Degetele ei ezitară la început deasupra bucățelei de marmură întunecată, colorată în negru și verde. Apoi își aminti că Sylvie i-o adusese dintr-o excursie cu școala la cariera de marmură

Danby. Marmura, ardezia și granitul erau rocile oficiale ale statului Vermont, în care locuiau. Jules iubea acea bucată de marmură, cu finețea ei rece. Adora să și-o apese de obraz.

Dar nu și în dimineața aceasta. Azi nu avea să aleagă marmura. Nu atât timp cât era furioasă pe Sylvie. Alese, în schimb, bucata de ardezie gri-albăstruie pe care o găsisese chiar ea pe marginea râului Whippoorwill, râu ce trecea chiar pe la capătul proprietății lor. Îi apăsă marginea ascuțită cu degetele. Ar fi fost o piatră bună de aruncat pe râu. Nu că i-ar fi trecut vreodată prin minte să o trimită pe apă și să n-o mai vadă niciodată. Erau pietre pentru râu și pietre pentru galaxia Sherman. Aceasta era de păstrat, o planetă de ardezie gri-albăstruie.

— Cioc, cioc!

Era Sylvie, în spatele ușii. Nu ciocănea niciodată cu mâna, doar din voce. Cine mai făcea așa ceva? În momentul acela, ciocănitul din glas al lui Sylvie o deranja pe Jules la fel de mult ca momentele în care o lăsa în urmă.

— Pleacă!

— Nu pot. E și camera mea, ai uitat? Și trebuie să mă îmbrac.

Ups. Tricoul! Mult iubitul tricou cu Flo-Jo al lui Sylvie. Flo-Jo era eroina lui Sylvie, Florence Griffith Joyner. Deținea recordul pentru cea mai rapidă femeie din istorie la cursa de 100 de metri sprint, iar Jules știa că Sylvie visa să doboare acel record. Mai știa și că acela era unul dintre motivele pentru care Sylvie alerga mereu. Dar, doar pentru că știa asta, nu însemna că îi era mai ușor. Uneori, Jules

simțea că singura parte din Sylvie pe care o vedea era spatele ei, devenind din ce în ce mai mic, în timp ce țâșnea pe pistă sau pe cărare sau pe oriunde mai alerga. Jules netezi tricoul cât de bine putu, apoi îl puse la locul lui pe patul lui Sylvie. Sylvie își făcea mereu patul și își pregătea hainele de îndată ce se trezea. Spre deosebire de Jules, pe al cărei pat era mereu o harababură. O harababură și mai mare atunci când făcea ordine printre pietre. Ca acum.

— Cioc, cioc, se auzi din nou vocea lui Sylvie. Haide, Jules, lasă-mă să intru.

— Nu e niciun zăvor, strigă Jules. Dooh!

Ușa lor nu avusese niciodată zăvor. Chiar dacă era supărată, Jules era nevoită să admire faptul că Sylvie nu dăduse buzna înăuntru, așa cum ar fi făcut ea. Mânerul se roti și apărură Sylvie, înaltă și slăbuță, îmbrăcată în pijama. Trecu direct la subiect.

— De ce ești supărată?

— Nu sunt, minți Jules.

Sylvie arătă cu degetul spre pietrele întinse pe pat, un semn clar că Jules încerca să se calmeze.

— Haide, spune-mi. Sunt singura ta soră.

— Termină.

— Ce? Așa este, nu? Asta dacă nu mai ai vreo soră secretă pe undeva.

Sylvie se așeză pe patul lui Jules, având grija să nu deranjeze pietrele. Apoi înaintă cu degetul arătător ușurel, puțin câte puțin, către Jules, printre păturile mototolite. Făcea așa de când erau mici, și o făcea mereu pe Jules

să râdă. Jules fu nevoită să se uite în altă parte, ca să nu înceapă să se înmoaie.

Sylvie abandonează degetul-șarpe și, în schimb, luă singura piatră de obsidian din colecția lui Jules. Cântări în mână micuțul oval lucios.

— Îmi amintesc când ți-a dat-o mama, spuse ea. Făcuseși patru ani, era ziua ta. Deja erai înnebunită după pietre.

Își dădu ochii peste cap, în semn de „ce-copil-ciudățel-mai-erai”.

— Serios, ce copil de patru ani e pasionat de pietre?

Până aici! Jules smulse obsidianul din mâna lui Sylvie. Încă o dată, Sylvie o invocase pe mama. Obsidianele au fost create de vulcani, într-o erupție de abur și gaz atât de năvalnică, încât topise pământul însuși în acel obiect dur și strălucitor. În clipa aceea, Jules se simțea dură și strălucitoare.

— Tu și cu tata, spuse ea. Parcă aveți un club secret.

— Despre ce vorbești?

— Când începeți să vorbiți despre mama. Cum crezi că mă simt eu?

Sylvie părea nedumerită. Jules continuă.

— Se pare că voi vă amintiți totul despre ea! zise Jules frecându-și degetul mare peste suprafața fină a obsidianului. Dar eu? Eu nu-mi aduc aminte aproape nimic. Tot ce văd atunci când încerc să mi-o amintesc este părul ei, care e exact ca... exact ca...

Tăcu și puse obsidianul cu grijă la loc pe pat, în categoria verticală a rocilor vulcanice.

— Al meu, completă Sylvie propoziția. Aceeași culoare ca al meu. Asta voiai să spui?

Jules încuviință. Da. Asta voia să spună.

Ce nu voia să spună era că oricât de tare ar fi încercat, amintirile despre mama ei deveneau din ce în ce mai șterse, fiecare închizându-se cumva în sine, în așa fel încât nici măcar lupa ei nu le mai putea desluși.